

QÜESTIÓ DE PARAULA (LEGÍTIMA DEFENSA)

Núria Busquet Isart

Juro dir la veritat i res més que la veritat...

En la darrera intervenció que em concedeix, li exposaré el que va passar abans que vostè deliberi i deixi el cas vist per a sentència. Sí, ho vaig fer jo. I perquè ho havia promès. Jo tinc paraula; sóc honesta i no faig mai promeses de cartó pedra o fum. De fet, sempre he odiat aquesta gent que diu les coses per dir i que després, com per art de màgia, s'oblida que les ha dites. Vaja, la majoria de gent. No, senyoria, jo no sóc així. No podria viure en contradicció entre el que prometo i el que després faig. I, com que a ell li vaig assegurar que li duria la lluna, em va tocar haver-li de portar. Així de senzill i de complicat alhora. No hi ha cap altra circumstància que em pugui atenuar la condemna que no sigui aquesta: complir la meva paraula.

No semblava gens fàcil dur a terme el segrest de la lluna, tot i que no em podia ni em volia fer enrere. Fos com fos, la hi havia de dur en un cove, tal com li havia promès en

una nit d'amor. No havia begut més del compte ni m'havia pres cap substància que m'hagués fet perdre el control de mi mateixa. Era plenament conscient del que deia, com també en sóc del que vaig fer, hagi dit el que hagi dit el meu advocat. Tampoc no tinc les facultats mentals alterades com ha exposat, ni... Ell potser l'ha convençut amb els seus arguments i proves, perquè al capdavant la seva feina és defensar-me aferrissadament i com sigui, però vostè no es deixi confondre. A més, pensi que ell s'hi juga més que un simple cas. Però ho repeteixo per deixar-ho ben clar: ni anava beguda ni em falta un bull. Simplement, en una nit de més romanticisme de l'habitual, per mera curiositat, li vaig demanar què era allò que més anhelava en aquest món perquè jo em comprometia a fer-li realitat. Ell, sense pensar-s'ho gota, em va respondre que li agradaria tenir la lluna en un cove. Jo li vaig prometre, li vaig donar la meua paraula, que li concediria el desig. I això és el que m'he limitat a fer. No té més, senyoria.

El meu advocat l'ha volgut persuadir que em rebaixi la condemna, o, fins i tot, que em deixi en llibertat. S'ha esmerçat a preparar-me una bona defensa, perquè tem que aquest cas se li escapi de les mans i esquitxi massa. Els seus arguments són aparentment sòlids, però tan sols aparentment. Ningú no dubtaria que només algú ebri o que ha embogit és capaç de robar la lluna. I li ha explicat que jo vaig fer la promesa perquè havia begut en excés i vaig fer el robatori perquè estava engegada per l'amor que sentia, cosa que em duïa a no voler defraudar el meu amant. Mentides perquè m'atenuï la pena i prou.

No he actuat mai per amor, sinó perquè tinc paraula. A més, ja li dic ara que la meua relació sentimental no es

caracteritzava per cap amor profund. El meu únic error, si és que ho és, va ser prometre el que vaig prometre, però no pas complir-ho. En tenia l'obligació. Vostè ho ha de saber. Les paraules no han de ser buides de contingut, perquè si no, aleshores, quin sentit tenen? No s'han de dir tan sols perquè són boniques o sonen bé, ni ens hauria de ser igual que se les emportés el vent. Reivindiquem la coherència! Si una paraula no té ja valor, de què ens hem de confiar, aleshores? Les paraules tenen un significat que no es pot passar per alt. Si ens comprometem verbalment a una cosa, cal ser-ne després conseqüent. Amb les paraules s'hi pot jugar, és clar, es poden disfressar, despintar i transformar, però hem de distingir realitat de ficció. Aquests jocs de paraules formen part dels contes i de les pel·lícules, no de la vida en què som. Jo, quan vaig prometre la lluna, sabia que ho deia de debò, que no feia cap metàfora literària, perquè no érem dins una faula infantil. S'ha fixat que li vaig prometre la lluna, i, en canvi, no li vaig dir que l'estimava? No parlo mai per parlar. Ara tampoc.

El meu advocat m'ha aconsellat que només obri la boca quan sigui estrictament necessari. Però jo, per sort, no li ho he promès, i ara vostè em dóna una nova, la darrera, oportunitat de parlar. Abans d'entrar en aquesta sala, ell m'ha dit que fos ben sintètica en les meves respostes, perquè té por que els meus propis mots traeixin. Ara bé, les meves paraules mai no traeixen. Segur. Abans de continuar, m'agradaria tranquil·litzar-lo: que recordi que ell sap millor que ningú això, que pot confiar en les meves paraules, durant aquest judici i sempre.

Havent-lo calmat, ja puc continuar el meu discurs. Robar la lluna va ser complicat. Sé que aquesta és la part

que més interessa que li expliqui, tot i que no sé per què. A vostè, senyoria, no li deuen caldre tants detalls per saber si em declara culpable o innocent. És evident: jo ho vaig fer, conscientment, sense les facultats mentals pertorbades. O és que creurà més al meu advocat que a mi?

Ningú abans no havia gosat robar la lluna del cel i sé que he aixecat més expectació de la desitjada. Abans del furt, en la recerca exhaustiva que vaig fer per Internet i en diverses biblioteques i arxius, em vaig adonar que cap manual no contenia instruccions de com endur-se el satèl·lit. Llavors, per posar fil a l'agulla al segrest, se'm va acudir visitar els millors lladres del nostre país, però no em van prendre seriosament. Ara, quan m'hagin vist als diaris o a la televisió, se'n deuen haver fet creus! Ningú no em podia o volia ajudar, però jo estava obsedida amb la meva promesa. A sobre, ell, de tant en tant, entre petons i rialles, em recordava que li devia la lluna. No m'ho treia del cap. La lluna, la lluna... Cada nit pujava al terrat de casa i la mirava fins a trenc d'alba. Estic convençuda que ella em llegia el pensament, perquè es reia sarcàsticament de mi. Era molt insolent, però també molt bonica. Ho era tant que en podia haver estat gelosa i tot. Ell la volia per substituir-me com a amant? Tant era, perquè jo no n'estava enamorada, d'ell.

Vaig decidir que l'agafaria quan fos plena, perquè era quan lluïa amb més encant i, ja que hi érem, quan era més poètica. Aquella aventura tenia un caire literari que m'encisava! Sap que sempre he somiat ser part d'un conte de fades o quedar captiva d'un vers? Ai, qui pogués viatjar en el món de paper! Però no em desvio del tema. Tornem a la lluna... No entenc com és que ha estat tan objecte de

desig i, pel que sembla, ningú fins ara no havia gosat agafar-la. En la meva recerca prèvia al robatori, he ensopegat amb un nombre incalculable de textos dedicats a la lluna: poemes, cançons, contes... Des de sempre ha despertat admiració i ha estat font d'inspiració. Potser la més gran font d'inspiració, sense distinció d'època, ni cultura, ni... Però ningú no ha gosat endur-se-la del cel. Jo he estat la primera persona que l'ha tinguda de veritat entre les mans, i suposo que per això he agafat tant de ressò i popularitat. Però jo no ho volia pas. M'agrada l'anonimat. Una prova més que no he perdut el seny, senyoria, perquè als bojos els agrada cridar l'atenció i jo mai no n'he tingut ni la més mínima intenció.

Vaig estar molts mesos que no sabia gaire per on tirar, però tenia clar que havia de posar la lluna en un cove i donar-la-hi per oblidar-me del tema que no em deixava ni aclucar els ulls de nits. Sabia que la nostra relació tenia data de caducitat i que aviat cauríem mútuament un en l'oblit de l'altre, i m'era igual. De fet, més que per a ell (vull que quedi clar que no implico ningú més en aquest assumpte), ja li he dit que jo havia de complir el que havia promès per a mi: saben que mai no he faltat a res de què hagi donat la meva paraula?

Com que no sabia gaire què fer, vaig decidir estudiar el cosmos des del punt de vista de la ciència. Pensava que així, potser, se m'acudiria alguna idea brillant per poder raptar-la del cel. Em vaig apuntar a un curs d'astronomia a la facultat de Física, però aviat en vaig haver de desistir perquè no entenia cap dels conceptes que hi explicaven. Massa tècnic per a una noia de lletres com jo. Aleshores, vaig decidir fer un gir a l'estudi dels astres i canviar-ne la

perspectiva. Vaig pensar que l'astrologia m'era més adequada, i aquest cop ho vaig encertar.

Em vaig posar en contacte amb un parell d'astròlogues de qui no penso revelar els noms. Per més que m'extorsionés, no els ho diria: els ho vaig prometre. Certament, la màgia pot fer miracles, i, amb paciència i una mica de traça, es pot dominar l'art del misteri i dels fets extraordinaris. Per sort, a més, vaig tenir dues excel·lents professores i, com que motivació no me'n faltava, vaig aprendre ràpidament els seus ensenyaments. Va ser un estudi molt fructífer. Ara, a part de saber com segrestar la lluna, sé com convertir alguns gripauets llefiscosos en idíl·lics prínceps blaus, com atrapar instants de felicitat amb caçapapallones, com morir literalment per un atac de riure, com... Encara em queda per esbrinar com entrar dins un poema, però temps al temps. Si no abandono les pràctiques del misteri, sé que ho arribaré a esbrinar algun dia. Només li demanaria, senyoria, ser absoluta per aquest motiu: engarjolada ho tindré més complicat per estudiar l'art de l'impossible i no podré endinsar-me dins paraules versades.

Sí, amb un conjur que no revelaré, perquè també en vaig donar la meua paraula, va ser bufar i fer ampolles agafar la lluna del cel: la vaig despenjar com qui despenja un quadre de la paret. Aleshores, la vaig posar en un cove de vímet i el vaig anar a veure a casa seva per lliurar-la-hi. En lloc d'agrair-m'ho, es va posar molt nerviós i em va escridassar a cor què vols. No vaig entendre la seva reacció.

Sap, senyoria, que el cel s'havia enfosquit sense la lluna i que poca gent va adonar-se del que havia passat? Tant de rebombori i, al cap i a la fi, en el dia a dia, llevat dels d'esperit bohemí i dels artistes de postal, qui li fa gaire

cas? Almenys, en el nostre cove, nosaltres li n'hauríem fet. Ell l'hauria fet esdevenir la seva amant o... O no, potser, més aviat, hauria estat una mascota. No diré un fill, perquè això no és un conte i no hem de dir exageracions que no siguin certes. Però sí, senyoria, que l'hauríem tractada com un animal domèstic, com una mascota. La lluna plena amb el seu encant espectacular... D'acord, li admeto que no semblava estar-hi gaire bé, al cove, però sé que era només per falta de temps d'adaptació. Tenia massa por inicial perquè no ens coneixia. Al cap d'uns dies, ella hauria estat feliç amb nosaltres i l'hauríem sabut atendre com es mereixia.

Ara bé, no ens la vàrem poder quedar. Ell, quan em va veure arribar amb el cove sota el braç, va menysprear la lluna i, per postres, em va arrossegar a la comissaria a la força. Els policies, després de prendre'm declaració, em van obligar a retornar-la al cel. No m'hi vaig oposar, és clar: jo ja havia complert la meva paraula. Ja m'era ben igual que tornés al cel o es quedés aquí.

Ell no va voler la lluna, tot i que, aleshores, per què me l'havia demanada dins un cove? Em va confessar que ho havia dit per dir. Quan em van engarjolar, va plorar i tot. La culpabilitat el devorava. Ell no tenia paraula ni confiava que ningú en tingués. Això últim és l'únic que em va fer pena. Jo li vaig fer prometre que mai més no digués les coses per dir-les, i me'n va donar la seva paraula. Plorant, també em va assegurar que em defensaria per tots els mitjans, que deixaria tots els casos que tenia entre les mans aparcats per dedicar-se només a aquest judici. I ho ha complert. És un bon advocat, tot i que hi ha tornat a caure: parla per parlar. Hem promès que diríem tota la

veritat davant seu, senyoria, i només jo he tornat a ser coherent. Per cert, també jo li vaig prometre que mai davant seu confessaria que ell em va induir al segrest i diria que no ho he fet pas, oi? No, no ho he fet —només faltaria!—: que li'n vaig donar paraula!